

Arrest

nr. 258 944 van 3 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSCHRAEGEN
Koning Albert I laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. M. KIWAKANA *loco* advocaat Mr. K. VERSCHRAEGEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.1. De commissaris-generaal stelt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt een persoonlijke vrees te hebben voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal doet meerdere vaststellingen in de bestreden beslissing. Zo (i) heeft verzoeker zijn familiale band met zijn moeder niet aangetoond, (ii) beschikt verzoeker over beperkte kennis m.b.t. de familie die hij stelt te vrezen, (iii) komt het gedrag van verzoeker niet overeen met de door hem beweerde angst, (iv) heeft verzoeker doorheen meerdere landen gereisd voor hij een aanvraag tot internationale bescherming indiende en (v) houdt het medisch probleem van verzoeker geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

3.2. Verzoeker gaat in op de vaststellingen van de commissaris-generaal, en stelt meer bepaald (i) dat de familieband toch is bewezen, (ii) dat zijn gebrekkige kennis te verklaren valt door zijn jonge leeftijd en dat hem niet veel werd verteld, (iii) dat hij op zichzelf was aangewezen, en (iv) dat de bloedwraak wordt bevestigd in krantenartikelen. Verzoeker verwijst verder nog naar zijn medisch problematiek en verwijst naast een arrest van de Raad.

De Raad stelt dat verzoeker hoe dan ook niet heeft aangetoond dat hij geen of onvoldoende beroep kon, of zou kunnen, doen op de in Albanië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijk van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen hij niet heeft gedaan. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker nooit een klacht heeft ingediend n.a.v. het voorval dat hij heeft meegemaakt. Verzoekers bewering dat dit geen zin heeft omdat de familie kennissen bij de politie en de burgemeester heeft, volstaat niet. Verzoeker kan op geen enkele manier aantonen dat de familie de beweerde connecties heeft. Hij stelt zelf ook nooit hogerop te zijn gegaan omdat politiek een "shit" is en omdat hij geen tijd heeft om zo zaken te doen. Hij stelt niet naar de politie te zijn gegaan omdat hij de autoriteiten niet vertrouwt en hij een fobie van de gevangenis heeft. Hij stelt verder ook geen advocaat te hebben geraadpleegd omdat alles in Albanië met geld zou werken. Uit het voorgaande kan niet volgen dat verzoeker al het redelijk van hem te verwachten zou hebben gedaan om bescherming in eigen land te verkrijgen. Bovendien verwijst de Raad nog naar de COI Focus van Albanië van 27 juni 2018, die zich in het administratief dossier bevindt, en waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden en worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Er wordt nog aangestipt dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 maart 2021, voert verzoekende partij aan dat de bloedwraak waarin zij betrokken is door het Commissariaat-generaal niet wordt betwist. Zij licht toe dat er bij een aanvullende nota originele stukken werden toegevoegd die de familieband tussen haar en haar moeder aantonen. Verzoekende partij is het niet eens dat zij geen bescherming heeft gekregen en meent dat er een foute analyse werd gemaakt. Op de vraag op welke wijze de "originele" stukken haar familieband aantonen met de dame Guri/Pjollaj stelt verzoekende partij dat haar moeder Guri heet en dat dit ook zo op de geboorteakte staat. Op de opmerking dat de betrokken dame toch Pjollaj heet stelt verzoekende partij dat er een fout is gebeurd op het Commissariaat-generaal en dit geen naam is, maar een dorp.

Aangaande de door verzoekende partij bij "zittingsnota" van 26 februari 2021 toegevoegde, volgens hem originele, stukken kan het volgende worden gesteld. Daargelaten het feit dat de weblinks waarnaar verzoekende partij verwijst niet kunnen worden geopend, dient te worden vastgesteld dat uit de stukken de familieband tussen verzoekende partij en de dader van de moord niet kan worden vastgesteld. Uit een krantenartikel "*De vrouw neemt wraak voor de moord op haar ouders*" toegevoegd aan het verzoekschrift (stuk 6 B) blijkt namelijk dat de dader van de moord L.G (Pjollaj), woonachtig in het dorp Vuksanaj is. Verzoekende partij ter terechtzitting gewezen op de vaststelling dat nergens in de stukken de (meisjes)naam van deze vrouw voorkomt maar enkel de naam G. stelt zij dat Pjollaj een vergissing is aangezien dit niet de naam is van haar moeder/dader maar de naam van een dorp. Verzoekende partij overtuigt niet aangezien verder in het voornoemde artikel sprake is van de moord op de burgers N. en L. Pjollaj waarvoor de 33-jarige L.G.(Pjollaj) wraak heeft genomen. De meisjesnaam van de dader, de beweerde moeder van verzoekende partij is Pjollaj. In de door verzoekende partij neergelegde documenten van de "zittingsnota" wordt die naam nergens vermeld. Derhalve toont verzoekende partij nog altijd haar familieband niet aan met de dader van deze moord.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die de grond in voormelde beschikking in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Zo houdt verzoekende partij verkeerdelijk voor dat de bloedwraak waarin zij stelt betrokken te zijn door het Commissariaat-generaal niet wordt betwist, waarbij zij er geheel aan voorbijgaat dat in de bestreden beslissing weliswaar het feit dat een persoon genaamd L.P/G. in september 2012 een zekere M.T. heeft vermoord en dat zij dit deed naar aanleiding van de moord op haar ouders in 2003 niet in twijfel wordt getrokken, doch de commissaris-generaal op grond van zijn talrijke concrete en pertinente vaststellingen de waarachtigheid van verzoekende partij haar verklaringen in twijfel trekt als zou zij persoonlijk in het kader van bloedwraak naar aanleiding van die feiten worden geïsoleerd. Op grond van het geheel van zijn vaststellingen oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekende haar verklaringen als zou zij in Albanië het risico lopen om het slachtoffer te worden van bloedwraak. Verzoekende partij lijkt dit ter zitting geheel uit het oog te verliezen.

Bovendien blijkt uit niets en maakt verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk dat zij hiervoor geen beroep kan doen op en het haar aan hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten ontbreekt, zoals in de beschikking van 4 maart 2021 wordt vastgesteld. Met haar algemene opmerkingen ter zitting, zoals haar algemene stelling dat zij het niet eens is dat zij geen bescherming heeft gekregen en meent dat er een foute analyse werd gemaakt, ontkracht noch weerlegt verzoekende partij de grond in voormelde beschikking, waar met betrekking tot die nationale bescherming(smogelijkheden) het volgende wordt opgemerkt:

"De Raad stelt dat verzoeker hoe dan ook niet heeft aangetoond dat hij geen of onvoldoende beroep kon, of zou kunnen, doen op de in Albanië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijk van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen hij niet heeft gedaan. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker nooit een klacht heeft ingediend n.a.v. het voorval dat hij heeft meegemaakt. Verzoekers bewering dat dit geen zin heeft omdat de familie kennissen bij de politie en de burgemeester heeft, volstaat niet. Verzoeker kan op geen enkele manier aantonen dat de familie de beweerde connecties heeft. Hij stelt zelf ook nooit hogerop te zijn gegaan omdat politiek een "shit" is en omdat hij geen tijd heeft om zo zaken te doen. Hij stelt niet naar de politie te zijn gegaan omdat hij de autoriteiten niet vertrouwt en hij een fobie van de gevangenis heeft. Hij stelt verder ook geen advocaat te hebben

geraadpleegd omdat alles in Albanië met geld zou werken. Uit het voorgaande kan niet volgen dat verzoeker al het redelijk van hem te verwachten zou hebben gedaan om bescherming in eigen land te verkrijgen. Bovendien verwijst de Raad nog naar de COI Focus van Albanië van 27 juni 2018, die zich in het administratief dossier bevindt, en waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden en worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Er wordt nog aangestipt dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.”

Verzoekende partij ontkent niet dat zij met betrekking tot de door haar aangehaalde problematiek en in het bijzonder het incident begin 2020, problemen die zij aan de rivaliserende familie T. linkt met wie zij en haar familie beweerdelijk in een bloedwraak zouden zitten, niet/nooit naar de Albanese politie is gegaan, laat staan hiervoor ooit een of meerdere officiële klachten zou hebben ingediend. Zij toont dan ook op generlei wijze aan dat zij in haar land van herkomst geen beroep zou kunnen doen op nationale bescherming, laat staan dat zij alle realistische en redelijkerwijze van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, hulp en/of bescherming te verlenen.

Verzoekende partij brengt aldus geen concrete en dienstige argumenten bij die de in de voormelde beschikking gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 4 maart 2021 aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

M.-C. GOETHALS